

Ένα βήμα μπροστά για την ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά. Γιατί όχι περισσότερα και παντού;
Για μια αριστερή κομμουνιστική απάντηση στην επόμενη μέρα της πανδημίας (που αργεί να έρθει)

Χάρης Λαμπρόπουλος

Οι διεργασίες για την παρέμβαση των κινήσεων και τη διαμόρφωση ψηφοδελτίων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στις εκλογές για Δήμους και Περιφέρειες, ολοκληρώθηκαν και έχουν αναθερμάνει το πολιτικό ενδιαφέρον και τις ελπίδες αγωνιστών και αγωνιστριών. Όπως όλα δείχνουν κάποιες **χιλιάδες ανθρώπων θα συμμετάσχουν στα ψηφοδέλτια συνδυασμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο βασικό όγκο των Περιφερειών και σε δεκάδες Δήμων.**

Δεν ήταν μια εύκολη μάχη. Όχι λόγω κυρίως του καλοκαιριού. Αλλά γιατί, σε αντίθεση με άλλα ψηφοδέλτια, που είτε μέσω κομματικών υποστηρίξεων έχουν «καβάτζα» κρατικές χρηματοδοτήσεις ή έχουν επιχειρηματικά «σπρωξίματα», στην περίπτωση των αριστερών ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών κινήσεων το **κόστος συμμετοχής** με τα τσουχτερά παράβολα και την εκτύπωση των ψηφοδελτίων και των άλλων υλικών θα το επωμιστούν οι υποψήφιοι/ες εκ των οποίων πολλοί/ες λίγους μήνες πριν στήριξαν την εκλογική παρέμβαση

της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε δύο εκλογικές μάχες. Αλλά και διότι, η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι αντιμέτωπη με ένα **ληστρικό εκλογικό νόμο και τη θεωρία της «χαμένης ψήφου»** την οποία περιφέρουν ακόμη και οι συνδυασμοί του ΚΚΕ σε μια προσπάθεια να πληγούν εξ αριστερών ενοχλητικές φωνές.

Παρ' όλα αυτά και παρ' ότι ορισμένες κινήσεις που λειτουργούν και παρεμβαίνουν στην περιοχή τους (και θα εξακολουθήσουν) δεν θα κατεβάσουν ψηφοδέλτια λόγω των πολλαπλών εμποδίων, θα υπάρξει ισχυρή παρέμβαση στις τοπικές εκλογές.

Θα δοθεί η μάχη να σπάσει το φράγμα του 3% και να υπάρχει εκπροσώπηση του αριστερού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στα συμβούλια. Αυτό ήδη εκφράζεται και στη σύνθεση των ψηφοδελτίων με την πλατιά συμμετοχή αγωνιστών-στριών του εργατικού κινήματος, των κινημάτων για το περιβάλλον και τους ελεύθερους χώρους, της νεολαίας κ.α. και στη διάθεση ενός πολύ ευρύτερου κόσμου να υποστηρίξει αυτά τα ψηφοδέλτια. Για να εκπροσωπηθούν στα συμβούλια οι φωνές που εκφράζουν μέσα σε αυτά το «έξω», τις ανάγκες της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας, για να έχουν παρουσία οι κινήσεις που προωθούν την ενίσχυση των αγωνιστικών συλλογικοτήτων και των κινημάτων, που παρεμβαίνουν μέσα στα συμβούλια από τη σκοπιά της αποκάλυψης, σύγκρουσης και ανατροπής των καταστροφικών σχεδίων.

Δεν είναι η πρώτη φορά που θα γίνει αυτό. **Η αντικαπιταλιστική αριστερά παρεμβαίνει σταθερά εδώ και πολλά χρόνια -με πολλές κινήσεις περιφερειών και πόλεων και με δεκάδες εκλεγμένους συμβούλους- σε πολλές περιοχές.**

Στην πορεία προς τις βουλευτικές εκλογές είχε μπει το ερώτημα «παν-αριστερά ψηφοδέλτια με πρόγραμμα άμεσης παρέμβασης ή ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά»;

Έχει ωστόσο μια ξεχωριστή σημασία η συζήτηση για την παρέμβαση σε αυτές τις εκλογές στο φόντο και των διαφορετικών προσεγγίσεων που είχαν εκφραστεί και στην πορεία προς τις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές. Με κάποια απλοποίηση, είχε μπει το **ερώτημα «παν-αριστερά ψηφοδέλτια με πρόγραμμα άμεσης παρέμβασης ή ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά με πρόγραμμα αναμέτρησης με την πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και του αστικού πολιτικού κόσμου;»**. Θεωρητικά, σε ό,τι αφορά την πρώτη προσέγγιση το «παναριστερό» κριτήριο σήμαινε απεύθυνση από το ΚΚΕ και το

ΜΕΡΑ25 (για ορισμένους και τον ΣΥΡΙΖΑ) και έως την εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Στη «ρεαλιστική» εκδοχή της κατέληγε σε μια συμμαχία με ΜΕΡΑ25 και ΛΑΕ και προσχώρηση τελικά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε αυτό.

Απέναντι σε αυτή τη λογική το NAP και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με απόφαση της Συνδιάσκεψής της πρότειναν μια **ευρύτερη συνεργασία των δυνάμεων της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στη βάση ενός αναγκαίου ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος και σε αυτή τη βάση έδωσαν τη μάχη των βουλευτικών εκλογών.**

Κάποιες οργανώσεις όπως η ΑΡΑΣ και η ΛΑΕ επέλεξαν την ανοιχτή προσχώρηση στο ΜΕΡΑ25, ενώ άλλες έμειναν μετέωρες να καλούν γενικά σε «ψήφο στην αριστερά», θεωρώντας ίσως ότι **πλέον δεν υπάρχει κάποια διάκριση μεταξύ αντικαπιταλιστικής και ρεφορμιστικής αριστεράς.**

Όταν όμως ξεκινάει κανείς με το «με ποιους θα πάει», με όρους ηττοπάθειας και τελικά προσχώρησης, είναι εύλογο να αποσιλώνει και το πρόγραμμά του έως εκείνο το σημείο που αυτό να φαίνεται «συμβατό» με προγράμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς. Έτσι τον Μάιο-Ιούνιο λεγόταν με πάσα σοβαρότητα ότι τα θέματα της πολιτικής της ΕΕ ή του πολέμου ή της καπιταλιστικής κερδοφορίας «δεν απασχολούσαν τον πολύ κόσμο», ενώ τον απασχολούσε η ακρίβεια λες και αυτή δε συνδεόταν με αυτά, αλλά με εξωγήινη παρέμβαση. Και αν αυτό ήταν στην αρχή απλά η δικαιολογία για συμμαχίες συγκεκριμένου χαρακτήρα, στη συνέχεια ξεχνιόνταν και τα προσχήματα και ξεπρόβαλε η άποψη πως τελικά «δεν έγινε και τίποτα αν είσαι σύμμαχος με μια δύναμη που είναι υπέρ της ΕΕ», αρκεί να μιλάει αόριστα για μια γελοιογραφία «ρήξης».

Το ίδιο μοτίβο εμφανίστηκε και στη συζήτηση για τις τοπικές εκλογές.

Από μεριάς του NAP, άλλων ρευμάτων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και πολλών ανένταχτων αγωνιστών η πρώτη έγνοια ήταν η **στήριξη και παρέμβαση των αριστερών αντικαπιταλιστικών αντιδιαχειριστικών κινήσεων** και όχι οι ευκαιριακές και με όρους πολιτικάντικης σκοπιμότητας εκλογικές συγκολλήσεις.

Δόθηκε βάρος στη **διαμόρφωση ενός ανατρεπτικού πλαισίου πάλης και σύγκρουσης** με την καπιταλιστική πολιτική, όπως αυτή εκφράζεται τόσο στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, όσο και στην έκφρασή που αυτή έχει στο επίπεδο του τοπικού κράτους (Περιφέρεια, Δήμοι), που **με κανένα τρόπο δεν αποτελεί «αυτοδιοίκηση».**

Έγινε προσπάθεια για **αγωνιστική συσπείρωση με αντιδιαχειριστική, κινηματική λογική**, προβάλλοντας τη θέση πως η προοπτική κατακτήσεων στη ζωή της πόλης περνάει όχι μέσα από κάποιο φαντασιακό «αριστερό Δήμο» ή «τίμιο αγωνιστή Δήμαρχο», αλλά από τη μαζικότητα και οξύτητα της δράσης των πολιτών και ειδικά των εργαζομένων και φτωχών, τη συγκρότηση του οργανωμένου λαού.

Με αυτή την έννοια, είναι φανερό πως **η πολιτική παρέμβαση στις εκλογές σε Δήμους και Περιφέρειες δεν μπορεί να είναι άχρωμη**, αλλά συνδέεται και πρέπει να υπηρετεί δημιουργικά την ανάγκη για **ισχυρή ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά και όχι να γίνεται πεδίο δορυφοροποίησής της σε άλλα πολιτικά σχέδια**.

Άλλες δυνάμεις απέναντι σε αυτή την πρόταση αντιπαρέβαλαν για άλλη μια φορά τη μαγική ράβδο της συμμαχίας με ΜΕΡΑ25, ΛΑΕ, με ταυτόχρονη **άρνηση σύνδεσης των πολιτικών στόχων που πρέπει να τίθενται σε επίπεδο Δήμων και Περιφερειών** με τη γενική πολιτική διαπάλη σε αντιπαράθεση με την καπιταλιστική πολιτική και την αστική διαχείριση.

Καθόλου τυχαία, αυτή η συλλογιστική κατέληγε συχνά σε υπερτίμηση της ανάγκης ενός «αριστερού δημάρχου» και αγνόηση του χαρακτήρα Δήμων και Περιφερειών ως κρίκων του κράτους. Ειδικά τώρα που αυτοί οι **κρατικοί θεσμοί έχουν μετατραπεί** σε πεδία διασύνδεσης με χρηματοδοτικούς μηχανισμούς της ΕΕ, με τοπικά επιχειρηματικά σχέδια πάσης φάσης και επιβολής των αστικών αναδιαρθρώσεων, ενώ διαμορφώνουν στο έπακρο πελατειακούς μηχανισμούς χειραγώγησης.

Η συζήτηση και διαπάλη γύρω απ' αυτές τις δύο πολιτικές προτάσεις είχε γόνιμα χαρακτηριστικά και στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων ελπιδοφόρα κατάληξη. Βεβαίως υπάρχει και ποικιλομορφία που μπορεί κανείς να διακρίνει ανάλογα με το ειδικό βάρος αυτής ή της άλλης άποψης κατά περίπτωση ανά κίνηση περιοχής, καθώς υπάρχει αυτοτέλεια στη δημοκρατική λειτουργία των αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων.

Το μεγαλύτερο «κέρδος» σε αυτή τη διεργασία στην πλειοψηφία των συνδυασμών είναι **η σχετική ηγεμονία της αντιδιαχειριστικής αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης στις διακηρύξεις και τη συμφωνημένη φυσιογνωμία των εκλογικών παρεμβάσεων συνεργασίας**. Έχει μεγάλη σημασία να ξεκινάει η συζήτηση για αυτή ή την άλλη συμμαχία με βάση αυτό και όχι αυτό να ακολουθεί την όποια συνεργασία.

Έχει **ξεχωριστή πολιτική σημασία ότι στον Δήμο Αθήνας επετεύχθη η συνεργασία**

τριών κινήσεων πόλης όπου μέσα σε αυτές εκφράζονται πολιτικές δυνάμεις της ευρύτερης αντικαπιταλιστικής αριστεράς (ΝΑΡ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΣΕΚ, Κ-Σχέδιο/ ΑΡΑΝ, ΔΕΑ, Αναμέτρηση και άλλοι) και ανένταχτοι αγωνιστές/αγωνίστριες, πάνω σε ένα αγωνιστικό, αντιδιαχειριστικό και αντικαπιταλιστικής πνοής πρόγραμμα, χωρίς τη συμμετοχή ΛΑΕ και ΜΕΡΑ25.

Η πολιτική πρόταση της ενωτικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με ανεξαρτησία απέναντι σε ρεφορμιστικά σχέδια είναι ρεαλιστική και προωθητική

Την επιτυχία αυτή την «πιστώνεται» το σύνολο εκείνων των αγωνιστών/ιών, ανένταχτων ή οργανωμένων σε διάφορες πολιτικές οργανώσεις, που αγωνιούν για ένα πολιτικό σχέδιο αντικαπιταλιστικής προοπτικής. **Πρόκειται για ένα βήμα που υπό προϋποθέσεις -μια εξ αυτών είναι το καλό εκλογικό αποτέλεσμα- μπορεί να συμβάλει στην υπόθεση ενός ισχυρότερου μετώπου της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σπάζοντας ένα κύκλο ταλάντευσης γύρω από ρεφορμιστικά πολιτικά σχέδια**, που αντί να ανοίγουν «πλατιούς» δρόμους, εν τέλει καθηλώνουν και απογοητεύουν. Να συμβάλλει στην **ισχυροποίηση των αριστερών ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών κινήσεων περιφερειών και πόλεων και στην αναβάθμιση του συντονισμού και της κοινής τους δράσης**.

Φυσικά, υπάρχει το εύλογο ερώτημα: Γιατί μόνο ένα βήμα και όχι περισσότερα και πιο σταθερά; Γιατί όχι συνάντηση και στήριξη από το σύνολο αυτών των δυνάμεων, όλων των ψηφοδελτίων της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς και πριν από όλα αυτών στις Περιφέρειες όπου αντικειμενικά το πολιτικό μήνυμα που εκπέμπουν είναι σαφώς πιο ισχυρό πολιτικά;

Το θέμα αυτό μένει στην κρίση αλλά και τη διεκδίκηση όλων των αγωνιστών/στριών της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς και γενικά, αλλά και μπροστά στις εκλογές που έχουμε μπροστά μας. Από την κατάληξη στον Δήμο Αθήνας και αλλού **φαίνεται ότι η πολιτική πρόταση της ενωτικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με ανεξαρτησία απέναντι σε ρεφορμιστικά σχέδια είναι ρεαλιστική και προωθητική**. Μπορεί να συγκεντρώσει δυνάμεις, εφόσον υπάρχει πολιτική επιλογή από το σύνολο των οργανώσεων, όπως φαίνεται σήμερα από όσες δίνουν από κοινού την μάχη στο Δήμο Αθήνας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλει με επιμονή σε αυτή την κατεύθυνση.

Πηγή: **PRIN**